

XVII TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 1Kn 3:5.7-12)

Lugemine esimesest kuningate raamatust:

Issand ilmutas end Gibeonis Saalomonile unes ja ütles: “Palu minult, mida ma peaksin sulle andma!” Ja Saalomon vastas: “Sina, Issand, oled tõstnud oma sulase kuningaks mu isa Taaveti asemele, aga mina olen veel väga noor ega tea, kuidas peaks kuningas käituma. Sinu sulane seisab Su rahva keskel, suure rahva keskel, kelle sina oled ära valinud, nii suure, et keegi ei suuda ära lugeda ega määrata selle arvu. Sellepärast, anna oma sulasele sõnakuulelik süda, et ta suudaks mõista su rahvale kohut ning teha vahet hea ja kurja vahel, sest kes suudaks mõista kohut sinu nii suurele rahvale.”

Aga see meeldis Issandale, et Saalomon just seda palus, ja Issand ütles Saalomonile: “Kuna sa ei palunud endale pikka iga, rikkust ega oma vaenlaste hinge, vaid hoopis mõistust, et teha õigeid otsuseid, siis täidan ma sinu palve. Vaata, ma annan sulle targa ja mõistliku südame, nõnda et sinu sarnast pole olnud enne sind, ega tõuse ka pärast sind.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 119:57.72. 76-77. 127-128. 129-130.)

R: Sinu seadus on mulle kallis.

Issand on kõik, mis mul on, midagi muud mul ei ole,
tema sõnu olen ma töotanud pidada.

Sinu seadus on minule kallis,

kallim hõbedast ja kullast.

R:

Olgu su heldus mulle lohutuseks,

nii nagu sa oled öelnud oma sulasele.

Ole mulle armuline, siis suudan elada,

sest sinu seadus teeb mulle rõõmu.

R:

Sellepärast ma armastan su käske

enam kui ehedat kulda.

Sellepärast elan ma ausalt su määruste järgi,

vihkan kõiki pettuse radu.

R:

Sinu leping on imeväärne,

minu süda peab sellest kinni.

Sinu sõna seletus lööb särama,

rumalgi võib sellest aru saada.

R:

(Teine lugemine Ro 8:28-30)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, me teame, et neid, kes Jumalat armastavad, aitab Jumal kõiges heas – neid, kes tema plaani järgi on kutsutud. Sest need, kellest ta on ette teadnud, need on ta ette määranud kujunema oma Poja näo järgi, et tema oleks esmasündinu paljude vendade seas. Ning keda tema on ette määranud, need on ta ka kutsunud, ja need, keda ta on kutsunud, need on ta õigeks teinud. Aga kelle ta on õigeks teinud, selle on ta tõstnud oma kirkusesse.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 11:25)

Halleluuja. Ma tänan sind, Isa, taeva ja maa Issand,

et Sa oled oma riigi saladuse avaldanud lapsemeelsetele. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 13:44-52)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus rääkis rahvale tähendamissõna: “Taevariik on põllusse peidetud aarde sarnane, mille inimene leidis ja peitis uuesti. Siis läks ta rõõmuga ja müüs ära kõik, mis tal oli, ja ostis selle põllu. Samas on taevariik kaupmehe sarnane, kes otsis ilusaid pärle. Ja kui ta leidis ühe eriti hinnalise pärli, siis ta läks ja müüs kõik, mis tal oli, ning ostis selle pärli. Aga taevariik on ka nooda sarnane, mis heideti merre, ja see vedas kokku kõiksuguseid kalu. Kui noot täis sai, veeti see rannale, istuti maha ja koguti head kalad astjatesse, halvad aga visati minema. Nõnda on ka selle ajastu lõpul. Inglid tulevad ja koguvad kurjad õigete keskelt ning viskavad lõõmavasse ahju. Ja seal on ulgumine ja hammaste kiristamine. Kas te saite kõigest aru, millest ma teile rääkisin?” Ja nad vastasid: “Jah!”

Aga tema ütles neile: “Sellepärast on iga kirjatundja, kes on õpetatud taevariigi jaoks, majaperemehe sarnane, kes toob oma varakambrist esile nii uut kui vana.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kas uus on tõesti vaid üksnes hästi ära unustatud vana, nagu tavatsetakse öelda? Päris nii see vist ikka ei ole, sest kunagi pidi meile tuntud maailm uuena algama, ja siis polnud seda “vana” ju kusagilt võtta. Kuid ikkagi näib, et inimeksistents kulgeb spiraalina, milles aeg-ajalt tullakse samade vanade küsimuste juurde üha tagasi – küll aga kipuvad vastused olema uued.

Sellest võib järeldada, et tark on see inimene, kes ei keskendu ainult vanale või ainult uuele, vaid oskab hinnata mõlemat, väldib nii mahajäämist kui etteruttamist.

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, kuidas tundub, kas taevariik on uus või vana? Hmm, kas pole taevariik pigem igavene, ilma minevikuta ja tulevikuta, kus Jumalal on tuhat aastat nagu üks päev ja üks päev nagu tuhat aastat? (vrd. Ps 90:4; 2Pe 3:8) Või kuidas haakub uue ja vanaga ümbekäimine lugudega põllusse peidetud aardest, ilusaid pärle jahtivast kaupmehest, ja noodast, kuhu sattus kõiksuguseid kalu? Kas pole need pigem üsna ajatud võrdpildid?

Samuti, kui inglid tulevad aegade lõpul koguma õigete keskelt kurjad ja viskama nad lõõmavasse ahju, siis sünnib see üksainus kord, mis pole otseselt ei vana ega uus – kui me just ei mõista seda eesti kõnekäänu alusel, mille järgi “kellelegi uue ja vana tegemine” tähendabki ähvardust talle kere peale anda...

Inimene ei saa igavikust kui tervikust aru. Tema jaoks kahaneb see lineaarselt ühes suunas kulgeva aja mõiste alla, milles on minevik, olevik ja tulevik, ning miski ei saa olla vana, kui ta pole varem olnud uus. Igavikus peaksid aga nii vana kui uus oma tähenduse kaotama.

Kuidas sellega ka poleks, hakkab inimene targemaks saades mõistma, et siin maailmas on minevik allikaks, millest on olevikus palju õppida, selleks et tulevikus oleks kergem või õiglasem – igal juhul parem kui enne. Nii räägivad need kaks esimest tähendamissõna prioriteetide seadmisest, justkui ühele kaardile panuse tegemisest. Põldu, milles on aare, pole veel ära ostetud, kuid plaan on ostja peas juba valmis, ta on väärtusi tundma õppinud ja neist parima välja valinud, minevikust on

võetud parim. Kaupmees seevastu on juba hinnalise pärli omanikuks saanud. See on olevik. Tulevik on aga Jumala käes – siin loobub Jeesus äkki mõistu rääkimast ja ütleb otse välja: “Nõnda on ka selle ajastu lõpul. Inglid tulevad ja koguvad kurjad õigete keskelt ning viskavad lõõmavasse ahju.”

Armsad õed ja vennad, kord ühel perekonna koosviibimisel kurvastanud vanaema oma hiljuti lahkunud abikaasa pärast, kuidas ta temast puudust tunneb, kuidas ta nii äkki pidi surema. Kogu pere kurvastas ühes temaga. Ainult kõige väiksemal lapselapsel oli kohe lohutusesõna varuks: ära kurvasta vanaema, sina sured ju ka varsti ära! ... ja siis saate taevas jälle kokku!

Tõsi see on, kõik uus ja noor saab kord vanaks ja kaob ajajoonelt, ainult igavik on igavene – ja see on ainus, mida meil tasub oodata. Meil kõigil tuleb aga õppida mõistlikult ümber käima nii uue kui vanaga, et Jumala saadetud inglid ei teeks meile tulles uut ja vana. Aamen.